

satte den til virkelig Salg. Den ærede Ord-
fører udtalte, at Taxationen, som foreslaaet,
er saa billig og saa retfærdig, som det er
muligt. Ja, jeg skal gjerne indrømme
ham, at dette Lovforslag ingenlunde har
de Mangler, som det tidligere, almin-
delige Lovforslag, men en Taxation er og bliver
aldrig uheldig, under hvilken Form man end kom-
mer med den, og det ligger deri, at, er Taxa-
tionen for høi, saa kan Bedkommende, som skal
kjøbe, sige: Nei, jeg vil ikke købe, men er Taxa-
tionen for lavt sat, eller formener Eieren, at
den er det, endog i høi Grad, saa kan han,
der ifølge Loven skal sælge, ikke sige: Jeg vil
ikke sælge. Det er netop deri, at Uligheden
ligger, og denne Ulighed kommer frem ved en-
hver Afløsning efter Taxation. Der er af den
ærede Ordfører indvendt, at den anden Afvik-
ling er langsommere. Ja, var det nødvendigt
begrundet i Almeenvellet, at vi skulde afløse
idag eller imorgen eller rettere, at vi skulde
give en Lov, som bestemte, at Fæstegodset in-
den meget kort Tid skulde afløses, saa vilde
jeg sige: Ja, saa maae vi tage denne Maade,
nemlig Taxationen, skjøndt den er uheldig;
men jeg kan ikke indsee, at Almeenvellet kan
kræve, at vi idag eller imorgen skulle afløse
3,000 Tdr. Hartkorn, naar der endnu er imel-
lem 70 og 80,000 Tdr. Hartkorn privat Gods,
som man ikke formener at kunne afløse paa
samme Maade. Jeg troer ikke, at Almeenvellet
kan kræve, at vi afløse $\frac{1}{25}$ af Fæstegodset paa
en saadan Maade, som vi ikke kunne afløse de
andre $\frac{24}{25}$ paa. Som sagt, jeg vil gjerne gaae
ind paa en Afsløsningslov, men jeg vil kun gaae
ind paa en saadan, om hvilken man virkelig
kan mene, at Almeenvellet kræver den. Taxa-
tion er uheldig, fordi den aldrig stiller begge
Parter lige. Jeg har ogsaa tidligere omtalt,

at jeg var imod denne Afsløsningsmaade, fordi
den gjorde Indgreb i Contractsforholdene; jeg
kan ikke slutte mig til den ærede Rigsdags-
mand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Eilisch),
naar han siger, at Fæstetvungen ikke giver Bon-
den nogen virkelig Ret; deri kan jeg ikke være
enig med ham, thi Fæstetvungen er en Ind-
skrænkning, som er lagt paa Jorderne til For-
deel for Bondestanden; men den enkelte Bonde,
den nuværende Bruger har ingen anden Ret
end den, hans Contract byder ham. Den Ret,
der er tilstaaet ham, er en Udfigt, som den be-
staaende Lovgivning og den derpaa udviklede
Sædvane har givet hans Familie til at faae
Fæstet efter ham. Der er fremdeles en Grund,
som taler meget for Afløsning ved Fæstetledig-
hed, og som ogsaa er antydet i det Endrings-
forslag, der er stillet af Rigsdagsmanden for
Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Eilisch), nemlig
den, at det i høi Grad vil fremme frivillige
Salg, naar vedkommende Eiere vide, at For-
holdet skal hæves ved Fæstetledighed. Naar det
ved Lov er bestemt, at Eieren ikke længere kan be-
holde Bondesjorden, saa vil han, i de Tilfælde,
hvor det er en yngre Fæstefamilie, hvor altsaa alt
taler for, at denne Afløsning vil skee i en frem-
tidig, som han ikke kan beregne, ifølge Sa-
gens Natur som oftest være villig til at af-
hænde allerede nu, naar Salg kan skee paa
nogenlunde billige Billaar. Paa den anden
Side vil vedkommende Fæster ogsaa være villig
til at gaae ind paa en saadan mindelig, fri-
villig Afgjørelse, thi han vil da have Frem-
tiden for sig; hvad han og hans Familie ud-
retter i Fremtiden, det kommer i saa Fald til
at tilhøre dem. Den Deel af hans Arbejde,
som ellers bliver begravet i Jorden og saaledes
gaaer spildt for ham, den vil nu komme
ham og hans Slægt tilgode.